

PHẬT THUYẾT THẬP THIÊN NGHIỆP ĐẠO KINH

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 21/11/2000

Giảng tại: Tịnh tông Học hội Singapore

Việt dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Tập 105

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời mở kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, trang thứ mười sáu, kinh văn hàng thứ hai:

Chánh cần trang nghiêm nên thấy đều có thể đoạn trừ tất cả bất thiện pháp, thành tựu tất cả thiện pháp.

Đây là “tứ chánh cần” trong phẩm trợ đạo. Tứ chánh cần là tinh tấn ba-la-mật, đoạn ác tu thiện. Trong kinh nói với chúng ta, đây là cương lĩnh, phạm vi của nó cũng là sâu rộng vô tận. Câu đầu tiên là đoạn ác pháp đã sanh, câu thứ hai là đoạn ác pháp chưa sanh, “ác đã sanh thì khiến cho đoạn dứt, ác chưa sanh thì làm cho không sanh”, đây là hai điều của đoạn ác. Phạm phu sở dĩ luân hồi vô lượng kiếp đều là kết quả của tạo tác nghiệp bất thiện mà sanh ra. Hiện nay không chỉ ở phương Đông, mà người phương Tây đối với sanh tử luân hồi cũng đang nghiên cứu vô cùng nhiệt huyết, chúng ta nhìn thấy rất nhiều báo cáo. Gần đây, đồng tu từ Mỹ gửi cho tôi bảy quyển sách, mỗi một quyển phân lượng rất nhiều, đều đóng bìa cứng dày cỡ này, Phương Tây thời cận đại đối với những tác phẩm này khá là xem trọng. Tổng hợp tất cả những bài báo cáo lại thì có thể khẳng định rằng luân hồi thật sự tồn tại, con người chắc chắn không phải chết rồi thì tất cả đều hết.

Ở các buổi giảng trước chúng tôi thường nói, người chết rồi thì sẽ rất nguy, phiền phức rất lớn. Nhưng vì sao có luân hồi? Chúng ta đọc rất nhiều bài báo cáo, đều nói không nói rõ ràng. Đối với sự việc này, thật sự nói một cách rõ ràng, thấu triệt là ở trong kinh Phật, đặc biệt là trong kinh luận Đại thừa mới thật sự nhận thức được bộ mặt xưa nay của vũ trụ nhân sinh. Tuy Phật nói rất nhiều, đồng tu học Phật chúng ta cũng nghe rất nhiều, cũng thấy rất nhiều, nhưng đối với cảnh giới trước mắt vẫn cứ mê chấp, không thể nhìn thấu, không thể buông xuống. Đây là do nguyên nhân gì? Nguyên nhân là chưa lĩnh ngộ thấu triệt đối với những đạo lý, chân tướng sự thật mà trong kinh luận đã nói. Biết là có sự việc như vậy nhưng không hiểu rõ, không rõ đạo lý rốt ráo, cho nên mới sinh ra hiện tượng mâu thuẫn

trong học Phật. Vẫn mãi không chuyển được ý niệm, không có cách gì chuyển tâm luân hồi thành tâm Bồ-đề, hoặc là giống với điều mà trong kinh Lăng-nghiêm nói là “chân tâm thường trụ”. Chỉ cần đem vọng tâm luân hồi chuyển đổi thành chân tâm thường trụ thì người này siêu phàm nhập thánh, trong Phật pháp gọi người này là đã giải thoát cứu cánh, đây là chỗ thù thắng của Phật pháp. Sự kỳ vọng của chư Phật Như Lai đối với tất cả chúng sanh là ở chỗ này, hy vọng mỗi một chúng sanh đều giác ngộ, hy vọng mỗi một chúng sanh đều thoát khỏi luân hồi.

Thật ra mà nói, người thoát khỏi luân hồi rất nhiều, A-la-hán thoát khỏi, Bích-chi Phật thoát khỏi, chư vị Bồ-tát cũng thoát khỏi. Tuy họ thoát khỏi nhưng chưa chắc đạt được quả báo cứu cánh viên mãn. Cứu cánh viên mãn là gì? Chúng được pháp thân thanh tịnh, đó mới là cứu cánh viên mãn; chưa chúng được pháp thân thanh tịnh thì không viên mãn, tuy thoát khỏi luân hồi nhưng không viên mãn. Chúng ta nhất định phải biết chân tướng sự thật này. Chúng ta học Phật là học cái gì, là vì cái gì? Nếu vì phước báo trong sáu cõi luân hồi, vậy thì tứ chánh cần là đủ rồi. Bạn biết đoạn ác tu thiện, tích lũy công đức thì bạn chắc chắn được phước báo trời người. Thế nhưng bạn phải nhớ kỹ, không thể thoát khỏi sáu cõi luân hồi. Muốn thoát khỏi luân hồi thì nhất định phải chúng được pháp thân thanh tịnh, đó mới là thật sự thoát khỏi, vĩnh viễn thoát khỏi.

Khởi điểm của tu hành chính là ở đoạn ác tu thiện, chúng ta phải siêng năng làm hai sự việc này. Tứ chánh cần, “cần” là siêng năng, phải hết lòng nỗ lực mà làm. Phật nói bốn điều này gọi là chánh cần, đây là chánh pháp, không phải tà pháp. Cái gì là ác, cái gì là thiện, nhất định phải có năng lực phân biệt. Sự khác biệt căn bản của thiện ác, chúng ta cũng không cần nói quá cao, chính là ở trong cảnh giới trước mắt của chúng ta. Phàm là vì bản thân thì đều là ác, phàm là vì chúng sanh thì đều là thiện, chúng ta phải biết đạo lý này. Người thế gian nói: “Người không vì mình thì trời tru đất diệt”, ý này giống như nói con người khởi tâm động niệm vì bản thân là chuyện bình thường, có người nào mà không vì mình đâu? Tại sao Phật nói vì mình là ác? Cách nói của Phật không giống người thế gian, cũng chính là cách nói của người giác ngộ không giống với người chưa giác ngộ. Vì sao Phật dạy chúng ta như vậy? Người thường xuyên nghe Phật giảng kinh thuyết pháp thì tự nhiên có thể hiểu rõ.

Phật nói với chúng ta mười pháp giới được hình thành như thế nào. Chư Phật Như Lai trụ nhất chân pháp giới, mười pháp giới được hình thành như thế nào? Mười pháp giới là do vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chúng sanh biến

hiện ra, trong kinh thường nói “tất cả pháp từ tâm tướng sanh”. Chư Phật Như Lai không có tâm tướng, cho nên các ngài trụ ở nhất chân pháp giới; trong mười pháp giới có tướng, có ý niệm. Phật đem tâm tướng nói thành ba loại khác nhau là: kiến tư, trần sa, vô minh, ba việc này thường gọi là phiền não. Trong kinh Hoa Nghiêm, Phật không dùng danh từ này, Phật đã dùng một cách nói khác là: vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Vọng tưởng là vô minh phiền não, phân biệt là trần sa phiền não, chấp trước là kiến tư phiền não. Khi bạn khởi ba loại phiền não này thì đem nhất chân pháp giới biến thành mười pháp giới. Trong mười pháp giới có tứ thánh lục phàm, lục phàm thường được gọi là lục đạo luân hồi, cảnh giới này rất không tốt. Trong cảnh giới luân hồi của lục phàm thì có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, đặc biệt là chấp trước nghiêm trọng.

Mọi người đều đọc qua kinh Kim Cang, cổ đức nói với chúng ta, bộ kinh này văn tự không nhiều, chỉ có 5.000 chữ, được phân thành hai phần là thượng và hạ. Phần thượng, Phật dạy chúng ta lìa tướng, lìa tướng tức là lìa chấp trước; phần hạ dạy chúng ta lìa kiến, lìa kiến tức là lìa phân biệt. Bạn có thể lìa bốn tướng, không ngã tướng, không nhân tướng, không chúng sanh tướng, không thọ giả tướng thì lục đạo luân hồi sẽ không còn nữa, thoát khỏi rồi; tuy thoát khỏi nhưng bạn vẫn còn phân biệt, vẫn còn kiến. Nếu cũng lìa khỏi bốn kiến, không ngã kiến, không nhân kiến, không chúng sanh kiến, không thọ giả kiến thì chúng ta thoát khỏi mười pháp giới, thoát khỏi tứ thánh pháp giới, như vậy mới có thể chứng được nhất chân pháp giới. Nếu chúng ta hiểu rõ đạo lý này thì tự nhiên sẽ giác ngộ.

Vì sao Phật nói khởi tâm động niệm vì bản thân là ác? Khởi tâm động niệm vì chính mình là dính tướng, “tướng ta”, chấp trước kiên cố tướng ta. Hay nói cách khác, bạn vĩnh viễn không thoát khỏi luân hồi, vậy bạn nói xem, đây là thiện hay là ác? Người khởi tâm động niệm vì bản thân, tâm này là tâm luân hồi, tâm này không thoát khỏi lục đạo luân hồi. Phật dạy chúng ta trước tiên hãy chuyển đổi ý niệm, ta khởi tâm động niệm vì chúng sanh, khởi tâm động niệm vì Phật pháp, chuyển đổi quan niệm này lại. Chuyển đổi lại rồi, tuy có phân biệt nhưng bạn có năng lực thoát khỏi lục đạo luân hồi, ít nhất bạn có thể nâng lên đến cảnh giới của tứ thánh pháp giới. Nếu như ngay cả bốn kiến bạn cũng phá rồi thì chúc mừng bạn, bạn chính là pháp thân đại sĩ, bạn đã thoát khỏi mười pháp giới. Phật là căn cứ theo đạo lý và chân tướng sự thật này mà chỉ dạy chúng ta, ngài dạy rất hay.

Trong cửa Phật thường nói, chúng sanh căn tánh có lợi, độn. Loại người nào là lợi căn vậy? Có thể đem tự tư tự lợi buông xuống, danh văn lợi dưỡng buông xuống, ngũ dục lục trần buông xuống, tham sân si mạn buông xuống thì người này là lợi căn. Người đại phàm lợi căn thì trong một đời này chắc chắn thành tựu. Người độn căn thì không buông được mười sáu chữ này, mười sáu chữ này là gốc rễ của luân hồi, “tự tư tự lợi, danh văn lợi dưỡng, ngũ dục lục trần, tham sân si mạn” chắc chắn không phải là những thứ tốt. Thế nhưng người thế gian vẫn cứ tham ái, tham ái này gọi là mê hoặc. Người học Phật chúng ta nghe lời giáo huấn của Phật thì phải giác ngộ, phải quay đầu, nhất định không bị mê hoặc, biết những thứ này đều là tội nghiệp. Nếu đã có thì phải đoạn, chưa có thì phải phòng ngừa, nhất định không được để niệm ác sanh khởi, nhất định không được có hành vi ác. Nếu như có niệm ác, có hành vi ác, hiện tại bất luận bề ngoài tốt đến đâu, qua mấy năm sau là vào tam đồ địa ngục.

Cho nên, tu học Phật pháp phải trọng thực chất, không trọng hình thức. Chúng ta giúp cho bản thân thì chính là hoàn toàn buông xuống. Thân thể này còn ở thế gian thì phải cố gắng tận dụng nó. Trong cửa Phật thường nói là mượn giả tu thật, thân thể này là giả. Thật là gì? Thật là minh tâm kiến tánh, thật là nhất chân pháp giới. Chúng ta phải mượn thân xác giả tạm này trong mấy chục năm mà tu, tu là tu chánh, tu sửa tất cả sai lầm lại cho đúng, nâng cao chính mình đến nhất chân pháp giới thì đời này của bạn sẽ không uổng phí, đời này của bạn thật sự có ý nghĩa, có giá trị. Nếu như không thể nâng cao, thoát khỏi luân hồi, khế nhập nhất chân pháp giới thì một đời này chúng ta vẫn là sống say chết mộng như cũ, mơ mơ hồ hồ trải qua một đời, sau khi mạng sống kết thúc thì lại phải đi đầu thai luân hồi tiếp. Phật nói với chúng ta, đời sau đầu thai có thể có được thân người là rất hiếm hoi. Đại đa số đi về đâu? Đi vào địa ngục, ngạ quỷ, súc sanh. Cho nên người có thể giữ được thân người, đời sau còn được thân người, đó là việc tương đối không dễ dàng. Nhất định phải biết đoạn ác tu thiện thì mới có thể giữ được thân người.

Nếu muốn thoát khỏi luân hồi, thoát khỏi mười pháp giới, bạn hãy suy nghĩ xem, Thích-ca Mâu-ni Phật trải qua đời sống như thế nào? Loại hành nghi đó của ngài chính là hành nghi của Phật Bồ-tát, là đời sống của chư Phật Như Lai, đối với tất cả pháp của thế gian này mảy trần không nhiễm. Đời sống của ngài đơn giản. Ngài chẳng phải không có được danh văn lợi dưỡng, ngài vừa sinh ra là có được ngay, ngài sinh ra là vương tử, nếu không xuất gia tu hành thì tương lai ngài làm quốc vương, kế thừa ngôi vị của phụ thân ngài, cổ nhân nói là: “Tôn quý là

thiên tử, của cải khắp bốn biển.” Ngài cái gì cũng đều có, ngài đã từ bỏ, rũ sạch, ngài làm cho chúng ta thấy. Buông xuống tự tư tự lợi, buông xuống danh văn lợi dưỡng, Thích-ca Mâu-ni Phật thật sự đã buông xuống, ngài biểu diễn cho chúng ta xem, không phải là giả. Buông xuống sự hưởng thụ ngũ dục lục trần, buông xuống tham sân si mạn, ngài làm được rồi, đó là người thật sự giác ngộ, người đó được gọi là Phật-đà, người đó được gọi là Bồ-tát, người đó không ở trong mười pháp giới, huống hồ là ở sáu cõi? Đây là điều mà chúng ta phải học, đây là thật sự học Phật.

Đoạn ác phải như cách đoạn đó của Thế Tôn, tu thiện cũng phải như cách tu của Thế Tôn. Thế Tôn cả đời tu thiện thế nào? Tu ba loại bố thí. Bố thí tài, Thế Tôn không có tiền của, ngài dùng thân thể; thân thể là nội tài, dùng thân thể để phục vụ cho xã hội, đây là thuộc về bố thí tài. Dùng thân thể, dùng thể lực, mỗi ngày đi khắp nơi dạy học, giáo hóa chúng sanh, đây là bố thí nội tài. Nội dung dạy học là giúp người khai ngộ, giúp đỡ người, chỉ dạy người khác đoạn ác tu thiện, chỉ dạy người phá mê khai ngộ, đây là bố thí pháp. An ủi thăm hỏi một số chúng sanh khổ nạn, hòa thành một thể với đời sống của họ, khiến họ sanh tâm hoan hỷ, đây là bố thí vô úy. Đây là sự nghiệp mà Thích-ca Mâu-ni Phật làm cả đời, ngài dạy Bồ-tát lục độ, tứ nhiếp pháp thì ngài đã làm được rất viên mãn rồi. Điều mà ngài thể hiện trong một đời là tận tụy với sự nghiệp, sự nghiệp của ngài là giáo dục xã hội đa nguyên văn hóa. Từ khi thị hiện thành Phật cho đến lúc rời khỏi thế gian này, suốt 49 năm không có một ngày nghỉ ngơi, hằng ngày giáo hóa chúng sanh, hằng ngày giảng kinh thuyết pháp, đây là “chánh cần”, chúng ta cần phải biết, phải học tập. Cho nên chúng ta học Phật, Thích-ca Mâu-ni Phật chính là tấm gương của chúng ta. Mỗi ngày chúng ta cúng dường hình tượng Thích-ca Mâu-ni Phật, nhìn thấy ngài thì phải hướng về ngài học tập. Nếu không học được thì phải sanh tâm hổ thẹn, phải hết lòng nỗ lực không ngừng nâng cao bản thân. Ý nghĩa của đoạn này vẫn chưa giảng hết, hôm nay chỉ nói đến đoạn ác, còn lại hai điều phía sau là tu thiện. Tốt rồi, hôm nay chúng ta giảng đến đây.